

af Rigsdagen, dels af de kommunale Raad samt Handelsministeren, jfr. Ændringsforslag Nr. 8.

Udvalget anser det for rigtigt at forbyde Embedsmænd, der udøver Dommervirksomhed, at modtage Valg til en Sparekasses Bestyrelse, jfr. Ændringsforslag Nr. 12.

Bestemmelsen i § 7, 4de Stykke, foreslaas ændret saaledes, at Sparekasser, hvis Indlaansbeløb ikke overstiger 500,000 Kr., faar ubegrænset Adgang til at foretage Udlaan mod Selvskyldnerkaution. Den omhandlede Bestemmelse formentes i alt for høj Grad at hindre de mindre Sparekassers frie Virksomhed (Ændringsforslag Nr. 13).

Næst at henvise til de af et Mindretal (Jørgen Jensen, N. Jensen, Jensen-Sønderup, Kvist, Moesgaard-Kjeldsen, Johannes Pedersen og R. Rasmussen) i Betænkningen over Banklovforslaget fremførte Betragtninger skal et *Mindretal*, bestaaende af Jørgen Jensen, N. Jensen, Jensen-Sønderup, Kvist og Pinstруп, indskrænke sig til med Beklagelse at konstatere, at Flertallet i Udvalget ikke har villet være med til i Lovens Titel at opretholde den nu i over 30 Aar benyttede Betegnelse — „Spare- og Laanekasser“.

Fra alle Sider maa det formentlig erkendes, at begge de i Titelen betegnede Sider af Instituttets Virksomhed er lige betydningsfulde, og man forstaar derfor ikke, hvorfor den i Loven hidtil anvendte Betegnelse ikke fremdeles maa gælde. Skal der i Lovforslagets Titel, som den nu i Modsætning til tidligere er formet, ligge en Realitet, maa man beklage det, og er det kun af formelle eller sproglige Grunde, Lovforslagets Titel er ændret, maa man finde disse absolut ufyldstgørende og Ændringen slet ikke paakrævet. Mindretallet foreslaar derfor under Ændringsforslag Nr. 18 at opretholde den hidtil benyttede Betegnelse.

Samme Mindretal maa endvidere beklage, at man ved Forslagets Ordlyd i § 3 vil hindre disse Institutters Brug af Checken,

der jo nu er et saa almenkendt og stærkt benyttet Middel i Omsætningen. Ændringsforslaget under Nr. 7 tager Sigte paa at sikre Brugen af Checks i Sparekasserne.

Et andet *Mindretal* (Birch) stiller under Henviſning til dets Begrundelse i Mindretalsbetænkning til Banklovforslaget *Underændringsforslagene* Nr. 2, 3 og 4 til Ændringsforslag Nr. 1.

Et tredje *Mindretal* (Schovelin) har ikke kunnet tiltræde Forslaget om at fiksere Indlaansrenten i vore Pengeinstitutter. Vel maa det erkendes, at den i Ændringsforslaget under Nr. 1 foreslaaede Maade at gøre det paa fordelagtigt adskiller sig fra tidligere Forslag i denne Retning, for saa vidt som den til Grund liggende Tanke: at Indlaansrenten ikke maa overstige den Rente, som danner sig ved Køb og Salg af solide Obligationer i det aabne Marked, for det første afskærer al Vilkaarlighed og dernæst skaber en i sig selv forsvarlig Basis eller Maalestok for Fastsættelsen af en Maksimalgrænse. En Sparekasse bør selvfølgelig ikke byde sine Indskydere en højere Rente end den, som den selv kan opnaa ved at anbringe sine Indlaansmidler i sikre Værdipapirer — for en Bank bliver Forholdet derimod straks et andet og mere sammensat. Og Tanken forfuskes, naar Forslaget begrænses til kun at angaa et enkelt Papir — Basis bliver meget for smal, Markeds-Momentet trænges tilbage. Det sunde og naturlige er og bliver at afholde sig fra al regulerende Indgriben fra Statens Side, men lade den hjemlige Pris paa Penge danne sig paa almindelig international Vis.

Da der endvidere efter Mindretallets Anskuelse bør sættes afgørende Skel mellem Sparekasser og Banker, saa at hyert af disse Institutter anvises sit Virkefelt, kan det ikke gaa med til at give Sparekasser Ret til at diskontere Veksler, ligesom det maa hilses med Glæde, at der skabes et betryggende Værn om Sparekasse-Bogen, saaledes at godtroende Trediemand altid kan være sikker paa, at den